

[Boligministeren]

række at bygge. Det er også derfor, vi i dag faktisk står med mange boliger under opførelse, boliger, som er ved at blive fuldført, til trods for at nedskæring af kvoterne allerede er begyndt.

Så det langsigtede perspektiv, som hr. Baadsgaard også er inde på, vil jo netop vise sig ved, at vi nu skærer ned med henblik på, at vi en år-række senere opfanger det mindre behov, som samtlige rapporter peger på. Der har været nævnt Ølgaardrapporten, der har været nævnt den AKF-rapport, som jeg gerne vil sørge for at Boligudvalget får tilsendt, hvis man ikke skulle have set den, som også bygger på ganske mange forskellige statistiske oplysninger netop om dette punkt. De bekræfter alle til fulde, at vi når den mætning på et tidspunkt, hvor det store antal boliger, vi for øjeblikket opfører, nogle og tyvetusinde om året, er ved at være fuldført, og hvor de derfor har deres berettigelse.

Det, vi skal være opmærksom på i denne forbindelse, er: Vil vi i disse år blive ved med at bruge så mange penge, som vi har gjort, af de offentlige kasser til – bare for at tage det hensyn med – at fremme beskæftigelsen? Det har jo i den forstand heller ikke noget at gøre med boligpolitik at fremme beskæftigelsen. Det er en afledet ting, som naturligvis er meget væsentlig, ved at man bygger, at så er der også beskæftigelse.

Men tager vi strengt boligpolitisk på det, og det synes jeg også er en god idé at gøre, så har boligbyggeri jo ikke noget at gøre med, at vi også skal tage et hensyn til beskæftigelsen. Så skal vi se: Bruger vi de offentlige penge på rimelig god vis? Det gør vi ikke, hvis vi bliver ved med bare at bygge til en befolkning, hvis antal på det tidspunkt, hvor bygningerne står færdige, faktisk er for nedadgående.

Fru Kirsten Jacobsen var igen inde på spørgsmålet om det frie boligmarked. Jeg synes faktisk, at fru Kirsten Jacobsen vel egentlig ikke kan ønske sig nogen større imødekommelse af dette synspunkt – hvis man da ikke er fuldstændig urealistisk, men det er fru Kirsten Jacobsen måske også i sin iver en gang imellem – end at et frit boligmarked, og det går jeg da ud fra at Socialdemokratiet også må være enig i, på længere sigt må være noget, som dette Folketing kan samles om.

Hånden på hjertet. De restriktioner inden for huslejeområdet, vi bærer rundt med, stammer fra 1939. Jeg kan personligt ikke komme i tan-

ker om noget andet område, hvor vi stadig væk har rationeringer fra krigens tid. Kunne vi da så ikke en dag blive enige om, at nu tog vi alle sammen et medansvar for at få ophævet dette og nå frem til, at vi også på boligområdet har et frit boligmarked, hvor udbud og efterspørgsel står i forhold til hinanden, og hvor vi inden for huslejeområdet sørger for, at de, der har socialt behov, også får den hjælp, der skal ydes de mennesker? Naturligvis skal der det, men det er mit ønske, at det skal ske i bred enighed. Det kan ikke bare være noget, som et enkelt parti bærer igennem.

Jeg går ud fra – men jeg vil da gerne have det bekræftet – at det også er Socialdemokratiets ønske, at et frit boligmarked er det, vi skal arbejde hen imod.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Når jeg hører boligministeren, så får jeg den opfattelse, at boligministeren tror, at hvis vi får et frit boligmarked i morgen eller til næste år, så har vi løst alle de boligproblemer, vi har i landet, også de boligsociale opgaver. Det er vi ikke enige i i Socialdemokratiet. Vi tror ikke på, at det vil hjælpe f.eks. at ophæve huslejereguleringen. Men det er så, kan jeg forstå, regeringens synspunkt. Vi tror ikke, det vil nytte noget at sælge ud af de almennyttige boliger, mens masser af mennesker i dette samfund mangler en sådan bolig. Men det er så regeringens synspunkt.

For at vende tilbage til hr. Jørgen Estrup kan jeg ikke se, der er så mange fremstrakte hænder at kvittere for. Hvis det er den politik, der skal anlægges, så siger vi i hvert fald fra. Og så kan vi se, hvordan udviklingen vil vise sig hen ad vejen. Men lad os da tage fat på at løse de problemer, der er, uden at ødelægge muligheden for, at alle i dette land kan få en bolig efter behov og ønsker, sådan som der stod i målsætningen for redegørelsen, udtrykt af boligministeren selv.

Der er ikke sammenhæng i at sige, at man vil et socialt afbalanceret boligmarked, og samtidig sige, at man vil ophæve reguleringerne. Hvad gør det, at de er fra 1939, hvis de er gode, hvis de opfylder formålet? Jeg kan slet ikke forstå, at det skulle genere en konservativ minister, at reglerne er gamle.